

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ κατάσταση τῆς υγείας τοῦ Κουμουνδούρου εἶναι πάντοτε σοβαρά. Οἱ φόβοι τῆς πναιμίας ὄλονεν κρατύνονται, ἡ δὲ γενομένη νῦν θεραπεία εἶναι ἀντιπναιμική. Οὐχ ἤττον δὲν συμφωνοῦσι πάντες οἱ ἰατροὶ καὶ πρὸς τὴν διάγνωσιν τῆς νόσου· εἰς ἡ δύο τούτων διῆσχυρίζονται ὅτι τὰ συμπτώματα εἰσὶ μᾶλλον ἀρθριτικά· αἱ γνῶμαι λοιπὸν ἐδιχάσθησαν μεταξύ πναιμίας καὶ ἀρθριτιδος. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ ἐξησθενησμένον σῶμα τοῦ κ. Κουμουνδούρου δυσκόλως θὰ δινηθῆ νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν μίαν ἢ εἰς τὴν ἄλλην νόσον.

Ἡμεῖς ἐξακολουθοῦμεν νὰ δυσπιστῶμεν εἰς τὰς διαγνώσεις τῶν ἰατρῶν μας ἐκ τοῦ προσφάτου παραδείγματος, κατὰ τὸν πρῶτον κίνδυνον τοῦ αὐτοῦ ἀσθενοῦς. Πλὴν τούτων ὁ ἰατρός Σούτσος ἐκ τῶν δοκιμωτέρων δὲν ἐτάχθη ὑπὲρ οὐδεμιᾶς διαγνώσεως, ἀλλ' ἀπλῶς ἀπεφώνητο ὅτι ἂν ἀνεφάνη πναιμία τὰ θεραπευτικὰ μέτρα εἰσὶ κατάλληλα, ἂν εἶναι ἄρθριτις ὁ ἀσθενὴς δὲν διατρέχει μέγαν κίνδυνον.

Καὶ ὅμως ἐνῶ αἱ γνῶμαι τῶν ἰατρῶν μας ἐδῶ κυμαίνονται οὕτω, ἡ πρότασις τοῦ νὰ ἐρωτηθῶσιν οἱ ἐν Εὐρώπῃ συνάδελφοί των ἐχαρακτηρίσθη λίαν προσβλητική. Ἐλπισμόνησαν οἱ ἰατροὶ μας φαίνεται ὅτι προκειμένου περὶ τοσοῦτον σπουδαίου ἀσθενοῦς δεόν νὰ ἐρωτηθῶσιν οἱ σπουδαιότατοι τῶν ἰατρῶν οἵτινες ἀτυχῶς δὲν εἶναι οἱ ἰδιοὶ μας καὶ ὅτι ἡ ἀπαιτήσις τῶν οἰκείων καὶ φίλων τοῦ ἀσθενοῦς δεόν νὰ εἶναι σεβαστή, πᾶν ἄλλο δὲ συναίσθημα ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ ἐνώπιον τῆς μετριοφροσύνης τῶν κυρίων ἰατρῶν μας πρὸ τοῦ Ρικὸρ, Βάμπεργερ καὶ ἄλλων.

Δὲν ἀρνοῦνται οἱ κ. ἰατροὶ μας ὅτι ἕτερος Ἕλλην βαρῆς ἀσθενῶν μετέβη εἰς τὴν Εὐρώπην μετὰ ματαίαν ἐδῶ

προσπάθειαν ὅπως διαγνωσθῆ ἡ ἀσθενεία του. Ἄμα ἀφίκετο εἰς Παρισίους προσεκάλεσε τὸν ἡμέτερον Δαμασκηνὸν ὁστις πρὶν ἢ προβῆ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἐξέτασιν, ὕψωσε τὸ βλέφαρον τοῦ ἀσθενοῦς καὶ διέγνωσε πάραυτα ὅτι ὁ στόμαχος του εἶχε προσβληθῆ ὑπὸ καρκίνου. Καὶ ὅμως ἐδῶ οὐδεὶς τῶν ἰατρῶν μας θὰ ἐσυλλογίζετο ν' ἀνυψώσῃ τὰ βλέφαρα τοῦ ἀσθενοῦς εἰμὴ ὅταν θὰ τὰ ἐκλείει διὰ παντός διὰ νὰ πληροφορηθῆ ἐὰν ἀκόμη ὑπάρχῃ ζωὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ὅταν εἰς τὰ 66 ὁ μακαρίτης Δεληγεώργης προσεβλήθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς νόσου ἣτις τὸν ἔφερεν εἰς τὸν τάφον, οἱ πλείονες τῶν ἰατρῶν ἤρνούντο νὰ τοῦ δώσωσι καθάρσιον ἐναντίον τῆς γνώμης ἄλλων συναδέλφων των· εἰς τούτους ὅμως συνετάχθη ἡ γνώμη τῶν συγγενῶν καὶ σχεδὸν ἡ κοινὴ γνώμη ἐμπνευσθεῖσα τρόπον τινα τὴν ἱατρικὴν, τὸ καθάρσιον ἐδόθη καὶ ἐσώθη ὁ ἀσθενής.

Ὅλα αὐτὰ καὶ πλείεστα ὅσα ἀκόμη ἔπρεπε νὰ πείσωσι τοὺς ἰατροὺς μας νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὸ νὰ ἐρωτηθῶσιν οἱ ἰατροὶ τῆς Εὐρώπης. Ἄλλως ἐπικειμένον μεγίστον κινδύνου ἢ θέλῃσις τῶν συγγενῶν τοῦ κινδυνεύοντος πρέπει μετ' εὐλαβείας νὰ ἐκτελεθῆται ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, ἐὰν δὲν προέρχεται ἐκ διαπαράξεως τῶν φρονῶν. Τὴν φορὰν αὐτὴν αἱ φρένες σοφώτατα προσέτρεξαν εἰς ἀνωτέραν βοήθειαν.

Ἐν τούτοις ὀλίγα ἀπομένουσιν ἐλπίδες περὶ τῆς διασώσεως τοῦ γέροντος.

Εἶναι ἀφ' ἐτέρου ἀρκετὰ περιέργον ὅτι καὶ κατὰ τὰς κρισιμωτέρας αὐτὰς στιγμὰς διατηρεῖ ὅλας του τὰς διανοητικὰς δυνάμεις ἀκμαίας. Ὅμιλεῖ πρὸς ὄλους καὶ ἡ φωνὴ του πολλάκις ἀνακτᾷ ὅλην τὴν τὴν ζωηρότητα· δὲν παραιτεῖται τῶν εὐφυολογιῶν του ὅπου ἐνοεῖ ὅτι προκαλοῦνται τοιαῦται, εἶναι ἐνδοτικώτατος ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν φαρμάκων του καὶ δὲν ἀπόλλυσιν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὸ μειδιάμα του.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἀπῆλθῃ καὶ ἐκ τῶν ἰατρῶν καὶ ἐκ

των φαρμάκων και ἐκ τῆς στοργῆς τῶν περὶ αὐτὸν, καὶ εἶναι φυσικὸν τοῦτο μετὰ σωματικὴν καταπόνησιν 80 περιπτῶν ἡμερῶν! Ὅσοι βλέπουσιν αὐτὸν συχνότερον διέγνωσαν εἰς τὴν ψυχὴν του μεγάλην κούρασιν καὶ ἐπιθυμίαν πολλῆς ἀναπαύσεως!... Ὅταν τοῦ δίδουσι φάρμακον διστάζει κατ' ἀρχὰς νὰ τὸ λάβῃ, ἀφοῦ ὅμως πολὺ ἐπιμεινῶσι δέχεται αὐτὸ ἀλλὰ μὲ ἀντίθετον πλέον πεποίθησιν τοῦ συνουμένου του Ἀλεξάνδρου, ὅταν τοῦ προσέφερε τὸ φάρμακον ὁ Φίλιππος!

Προχθὲς τὸν παρεκάλουν νὰ πάρῃ ἕνα καταπότιον, αὐτὸς ἠρνήθη προφασισθεὶς μάλιστα ὅτι ὁ Ζωχιδὸς τοῦ τὸ ἀπαγόρευε. Τότε αὐτοσχεδίασαν μίαν ψευδῆ ἐπιστολὴν ἐκ μέρους δῆθεν τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ τὴν ἐπέδειξαν. Ὁ Κουμουνδούρος ἔλαβε παρρησίαν τὸ γράφι, ἀλλ' ἐν του βλέμμα διὰ τοῦ ὁποίου ἴσως θὰ ἐξεδήλου τὸ ἀθάνατόν του **Μὴ Χάνεσαι** ἀπεκάλυψε τὸ τέχνασμα τῶν συγγενῶν του.

Ὁ Κώστας πάλιν προσέρχεται κρατῶν κύπελλον πεπληρωμένον ἱατρικόν.

— Πατέρη θὰ πάρῃς αὐτό...

— Ἄ! ὄχι αὐτὸ δὲν θὰ πάρω.

— Ἄν μᾶς ἀγαπᾷς, τοῦ ἐπανελάθειν ὁ Κώστας θὰ τὸ πάρῃς.

— Τότε φέρ' το ἐδῶ.

Ὁ Κώστας του τὸ ἐνεχείρισεν, ὁ δὲ πατὴρ ἐπερέχουσε τὸν Κώστα!

Τὴν Τρίτην πάλιν θελήσας νὰ κατακλιθῆ ἡσθάνθη ἐλαφρὸν πόνον εἰς τοὺς πόδας καὶ τὸ εἶπε.

— Ἐ! αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὲ τρομάξῃ, εἶνε ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν, τοῦ λέγουν.

Ὁ Κουμουνδούρος τότε ἐκύτταξε καλὰ καλὰ τοὺς περὶ αὐτόν, ὡς νὰ τοὺς ἔλεγε:

— Ἀστειεύεσθε;

Μόλα αὐτὰ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας του εἶνε στάσιμος, δεικνύει μάλιστα σημεῖα τινὰ καλλιτερέσεως.

Αἱ ἀποκαλύψεις τὰς ὁποίας κάμνει ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πνεύματι ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς Βυζαντινῆς Ἀγῆς περὶ τοῦ πῶς ἡγοράσθη ἡ γραμματεία τοῦ προξενίου Τεργέστης, — **4,675** δρ. — εἶναι σοβαρώταται. Ὅχι ὅτι ὅλοι μας δὲν εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι ἐπάνω κάτω τὰ ἐννέα δέκατα τῶν προξενικῶν διορισμῶν ἐγίνοντο ἄλλως ἢ δι' ἀγορᾶς, πότε ἠθικῆς καὶ πότε κουδουράτης· ἀλλ' αὐταὶ αἱ λεπτομέρειαι, τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων, ὁ παντοπώλης Μπακατσούλας, εἰς βουλευτὴς καταγγέλλων τὸν ἄλλον, μία μήτηρ πωλοῦσα τὴν προικῶν οἰκίαν της — ὅλα αὐτὰ μᾶς ἐγέννησαν τόσον ἐμετὸν, καὶ συγχρόνως ἐγελάσαμεν τόσον, διότι ἐνθυμήθημεν τὴν μεσολάθεισίν μας παρὰ τῷ κ. πρωθυπουργῷ ὅπως μὴ παυθῆ ὁ ἔχων καὶ ὑπερέχων μάλιστα ὅλα τὰ προσόντα διὰ τὴν θέσιν τοῦ πρώην γραμματέως τοῦ προξενίου Τεργέστης κ. Δημήτριος Κόκκος, μεσολάθεισιν τὴν ἑποίαν ἐκάμνομεν χωρὶς νὰ κρατῶμεν εἰς χεῖρας **4,675** δρ. — οἱ βλάκες! Οὐχ ἦττον περιμένομεν νὰ διευκρινισθῇ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις καὶ νὰ καταγγείλῃ ὁ κ. Τουρνάκης τὸν κ. Βαλασσόπουλον ἐπὶ συκοφαντίᾳ, διότι δὲν δυνάμεθα ἀκόμη νὰ πιστεύσωμεν τοιαύτην ἀναιδῆ ἀγοροπωλησίαν.

Ὁ εἰσηγητὴς τῆς αἰγυπτίας *Αἴντας* καὶ τῆς ἐλληνίδος Μητροβάκης ἐνωχίασε τὸ χειμερινὸν θέατρον καὶ ἀπέρχεται αὐθωρεὶ νὰ σχηματίσῃ ἰταλικὸν μελοδραματικὸν θίασον, τὸν ὁποῖον ἔπειτα — ἀνεσχηματισμένον — θὰ κρατήσῃ καὶ διὰ τὰ θερινὰ *Ὀλύμπια* του. Καὶ πάλιν αὐτὰ τὰ *Ὀλύμπια* σχεδιάζει νὰ τὰ συνδέσῃ διὰ τηλεγραφικῶν κά-

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἰσῆ ἀριθ. 402)

Ὁ Σανούτος ἤκουσε μετ' ἐντεταμένῃς προσοχῆς καὶ ἔπασεν εἰς σύννοιαν.

Ἀφοῦ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐσκέφθη, ὕψωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Καρτάτσην καὶ τῷ εἶπε.

— Καὶ τί συμπεραίνεις ἀπὸ ὅλα αὐτὰ;

— Ἐγώ; Δὲν ἔχω νὰ συμπεράνω τίποτε.

— Τότε, πόθεν ἤξευρες ὅτι ἐγὼ θὰ ἐνδιαφερόμην καὶ μοὶ διηγήθῃς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν;

— Περιμένο νὰ συμπεράνῃ ἡ ἀθεντία σας πρῶτον, καὶ τότε θὰ ἴδω ἂν συμφωνοῦμεν.

— Ἐγὼ λέγω ὅτι ὁ Μηνᾶς αὐτὸς δὲν θὰ ἦτο τόσον φίλος τοῦ Μούχρα, ὅσον νομίζεις. Σοὶ ὠμίλησε ποτὲ περὶ αὐτοῦ;

— Μοὶ εἶπεν ὅτι ἦτο φίλος του, ἀλλὰ δὲν εἴξευρες ποῦ

εὐρίσκειται καὶ ἂν ζῆ. Τοῦτο μοὶ τὸ εἶπε τὴν πρώτην φορὰν, προτοῦ νὰ ἴδω ἐγὼ τὸν Μούχραν εἰς τὴν Βενετίαν. Διότι τὸν ἠρώτησα· δὲν ἦσο, μοὶ φαίνεται, ἄνθρωπος τοῦ Ἰωάννου Μούχρα, δὲν τὸν συνώδευες ὅταν κατεδίωκε τοὺς πειρατάς. Ναι, μοὶ εἶπεν, ἀλλ' ἐδυστύχησε, καὶ δὲν εἴξευρω τί ἀπέγεινε. Ὅταν δὲ τὸν ἤωρα τὴν δευτέραν φορὰν ἐνθυμήθην νὰ τοῦ εἰπῶ. Τὸν παλαιὸν αὐθέντην σου τὸν εἶδα μίαν ἡμέραν ἐδῶ, εἰς τὴν Βενετίαν. Ποῖον αὐθέντην μοῦ; Τὸν Ἰωάννην Μούχραν. Ἀληθινά; ἀληθινά. Δὲν εἴξευρω, ἴσως νὰ ἦτον. Ἀλλ' εἶναι ἀκόμη ἐδῶ; Δὲν εἴξευρω, τῷ εἶπον.

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶχε κόψει τὰς σχέσεις.

— Δὲν πιστεύω τίποτε, εἶπεν ὁ Καρτάτσης.

— Ἐννοεῖται.

— Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι αὐτὸς ὁ Βενδικῆς, τὸν ὁποῖον δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ ἴδῶ, θὰ ἦτον αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Ἰωάννης Μούχρας.

Ὁ Σανούτος ὠχρίασεν.

— Ἀδύνατον, εἶπε.

— Διατί ἀδύνατον; εἶπεν ὁ Καρτάτσης.

— Ἀδύνατον, σοὶ λέγω.

Ὁ Καρτάτσης ἔσεισε τοὺς ὤμους.

Σᾶς λέγω ὅτι ἔχω πεποιθήσιν, ἀρχηγέ μου, καὶ συγχωρήσατέ με ὅτι ἐπιμένο.

— Πεποιθήσιν ὅτι εἶναι αὐτὸς; Καὶ ὅτι ἀνεχώρησαν μετὰ τοῦ Μηνᾶ εἰς τὴν Πάτρυν;

λου ἢ ὑποβρυχίου σήραγγος μετὰ τοῦ Φαλήρου καὶ θὰ γίνονται ἐναλλαγὴ θιάσου, ἑλληνικοῦ καὶ ἰταλικοῦ μεταξὺ τῶν δύο θεάτρων. Ὅλα αὐτὰ ὅμως εἶναι σχέδια, καθὼς σχέδιον εἶναι—καὶ ἐκ τῶν μακαριωτέρων—τὸ τοῦ Παρνασοῦ νὰ συστήσῃ σχολὴν ἠθοποιῶν, τοὺς ὁποίους νὰ μορφώσῃ τὰ μέλη, καὶ μάλιστα τὰ γυναικεῖα μέλη, τὰ ὅποια θὰ τὰ μάθουν οἱ Παρνασσίδαι τὸν τρόπον τοῦ φέρεσθαι ἀφοῦ προηγουμένως, συγκοινωνήσουσιν μετ' αὐτῶν πηλὰς ἀττικὰς ἡμέρας καὶ τινὰς ἀραβικὰς νύκτας. Ὅ,τι δὲν εἶναι σχέδιον, εἶναι ὅτι τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν θὰ ἔχωμεν ἰταλικὸν Μελόδραμα εἰς τὸ Μποσκουεαριό, ἀποτυχόντων μὲν τῶν ὀλίγων οἵτινες ἐπεδίωκον διὰ τοῦ κ. Λεκατσᾶ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, ἀποτυχόντος δὲ καὶ τοῦ Παλατιοῦ ὅπερ ἐπεδίωκε διὰ τοῦ κ. Χατζῆ Πέτρου τὴν ἀναγέννησιν τῶν γαλλικῶν μηρῶν καὶ παχυμῶν. Καὶ οἱ πρῶτοι καὶ οἱ δευτέρου ἀπέτυχον δι' ἑλλειψιν χρημάτων καὶ φοβερὸν φουκαρὰλῆν, ἐκείνων μὲν δαπανησάντων μόνον ὀλίγας χιλιάδας δραχμὰς, ὧν τὰς πλείστας ὁ κ. Μελάς, τοῦ δὲ Παλατιοῦ δίδοντος μὲν 15 χιλ. δρ. μὴ δίδοντος ὅμως πλείους, ὅσας ἀπῆται ἢ συντήρησις γαλλικοῦ θεάτρου.

Θέλετε νὰ μάθητε καὶ ποιοὶ θὰ παραστήσωσιν εἰς τὸ Παλάτι;

Ἰδοῦ:

Εἰς τὴν ἑλληνικὴν κωμῳδίαν, τὸν Μίτον τῆς Ἀριάδνης, ὁ συγγραφεὺς κ. Μίμης Κορομηλάς, ἡ κυρία Φρόσω Κορομηλά, ἡ δεσποινὶς Καίτη Καρυδιᾶ, ὁ κ. Δημήτριος Κόκκος καὶ ὁ κ. Ρικάκης υἱός.

Νὰ καὶ πρόσωπα τῆς γαλλικῆς κωμῳδίας:

— Ὁ κ. Μ. Παπαρηγόπουλος, ἡ κυρία Μ. Παπαρη-

γοπούλου, ὁ κ. Ρίζος, ἡ κυρία Ρίζου, ὁ κ. Κανταγάλης, καὶ ὁ κ. Σερπιέρης υἱός.

Προγυμναστὴς τοῦ πρώτου θιάσου ὁ κ. Μίμης Κορομηλάς.

Προγυμναστὴς τοῦ δευτέρου θιάσου ὁ κ. Βάρτ.

Ἵποβολεὺς τοῦ πρώτου ὁ κ. Κάπας.

Ἵποβολεὺς τοῦ δευτέρου ὄχι ὁ κ. Λάμδας, ἀλλὰ ὁ κ. Ζολῦ.

Ἄμφότεροι οἱ θίασοι πηγαίνουν περίφημα.

Ἐπιτυχάνει πολὺ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς θεραπαινίδος ἡ πρωτοτύπως ξανθὴ δεσποινὶς Καίτη.

Δὲν συμφωνοῦμεν ὅμως μετὰ τῆς συναδέλφου Ἐφημερίδος ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα καλοῦνται ὑποστήριξις τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς ἄνωθεν, ἐκτός ἐὰν ὁ Μίτος τῆς Ἀριάδνης εἶνε ἡ ἑλληνικὴ σκηνή, ὅπερ δὲν πιστεύομεν νὰ φροῦν. Αὐτὰ ὅλα εἶνε παιγνιδάκια τῆς αὐλῆς, εἰς ἃ συντελοῦσιν οἱ ἀνωτέρου κύριοι καὶ κυρίαι, παίζοντες καὶ αὐτοὶ καὶ διασκεδάζοντες μὲν τὴν αὐλὴν καὶ τὴν αὐλὴν, ἐφ' ὅσον δύναται.

Γνωρίζετε τὴν κοινὴν φράσιν τοῦ σφαιριστηρίου, ὅτε ἀδέξιος καὶ αἰκτὸς ὑποβῇ τὸν ἀντίπαλον του.

— Τοῦ τάφερε, λένε οἱ θεαταί.

Τὴν φράσιν αὐτὴν ἐνθυμήθημεν μετὰ τὴν ἐν Παλιγγεῤεσία διατριβὴν τοῦ λοχαγοῦ κ. Μεσσινέζην ἐναντίον τοῦ ὁμίμου του βουλευτοῦ Αἰγιάλειας.

Ὁλος ὁ τύπος μιᾶ φωνῆ ὑπερησπίσθη τὸν ἀκέραιον καὶ ἐνθουσιώδη πολιτευτὴν κ. Μεσσινέζην ἐναντίον τῶν μωρολογιῶν τοῦ στρατιωτικοῦ ἐξαδέλφου του.

Τοῦ τάφερε!

— Ναί.

— Ἀναχωροῦσιν οἱ νεκροί;

— Λοιπὸν ἀπέθανε;

— Ναί.

— Τίς; ὁ Μούχρας;

— Ναί.

— Πῶς τὸ εἰξεύρετε;

— Ἐχω πληροφορίας ὅτι ἀπέθανε.

— Τότε δυνατόν ν' ἀπατώμαι, εἶπεν ὁ Καρτάτσης κλομισθεὶς.

— Στάσου. Εἶπέ μοι τὰς χρονολογίας. Ἐνθυμῆσαι πότε εἶδες τελευταίαν φορὰν τὸν Μηνᾶν;

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι. Ἦτον κατὰ τὰς εἰκοσιπέντε ἕως τὰς εἰκοσιοκτὼ Μαρτίου.

— Καὶ σοὶ εἶπεν ὅτι ἀναχωροῦσιν ὁμοῦ μετὰ τὸν Βενδίκην;

— Ναί.

— Εἰς τὴν Πάτμον;

— Ναί.

— Λοιπὸν, ὁ Μούχρας δὲν εἶξε μετὰ τὴν εἰκοστὴν τρίτην τοῦ Μαρτίου.

— Ἐχετε βεβαιότητα;

— Ναί.

Καὶ ἐν ἀκαρεὶ ὁ Σανούτος κατέστη πάλιν σύννοος.

— Εἶπες ὅτι αὐτὸς ὁ Βενδίκης ἐνοσηλεύετο;

— Ναί.

— Κατὰ τὰς εἰκοσιπέντε ἕως εἰκοσιοκτὼ τοῦ Μαρτίου;

— Ναί.

— Ἦτον ἀσθενὴς ἢ πληγωμένος;

— Δὲν εἰξεύρω.

Ὁ Σανούτος ἔκρουσε τὸ γόνυ μετὰ τὴν παλάμην του.

— Τίς εἰξεύρει; Τὸ πεπρωμένον, ἐψιθύρισε.

— Βλέπετε λοιπὸν; εἶπεν ὁ Καρτάτσης.

— Δὲν εἰξεύρομεν τίποτε βέβαιον, εἶπεν ὁ Σανούτος.

Καὶ ἐξαγαγὼν μικρὸν βαλάντιον ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Καρτάτσην.

— Λάβε διὰ νὰ πίνης, καὶ ὑπαγε.

Ἦγέρθη καὶ διέγραψε δύο ἢ τρεῖς κύκλους περιπατῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἐκάλεσεν τὸν Μαῦρον.

— Διάταξε νὰ ἔλθῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις μοὶ ἔφερε τὸ πρῶτὴν ἐπιστολὴν τῆς Καικιλίας. Καὶ συγχρόνως νὰ διατάξῃ τὸ πλήρωμά του νὰ ἐτοιμασθῇ δι' ἀπόπλουν.

Μετὰ τινὰ χρόνον ἦλθεν ὁ κομιστὴς τῆς ἐπιστολῆς καὶ περιέμεινεν. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τούτῳ ὁ Σανούτος ἐκάθισεν παρὰ τὸ γραφεῖόν του καὶ ἔγραψε τὰ ἑξῆς.

«Φιλτάτη μοι Καικιλία,

Ἔλαβον τὴν προσφιλεῖ ἐπιστολὴν σου, δι' ἧς με ἀπευθύνας τσαύτας συμπαθεῖς παραμυθίας καὶ πολυτίμους συμβουλίας.

Είδατε καμμιά φορά όταν τραβάτε μία δύο τρεις τουφεκιάς και πιάνη μόνος τὸ καψούλι και ἀκούεται ἓνα χλιαρὸ χλιαρὸ τσάφ; Αἱ ἐπισυμβᾶσαι κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας μονομαχίαι δὲν ἔκαμαν πλείοτερον κρότον. Ἡμεῖς οἴτινες εἴμεθα κατὰ τῆς μονομαχίας χαίρομεν ὅτι τὴν ἐξετέλεσαν εἰς τοσοῦτον βαθμὸν, ὥστε βαίνει πρὸς τὴν κατάργησιν τῆς ἀνευ μεσολαβήσεως νόμων και ἀστυνόμων.

Θέλετε τώρα νὰ μάθητε τὰ αἷτια ἅτινα προκαλοῦσι τὰς μονομαχίας; ἀκούσατε. Ἐνας ἰππότης παίρνει μίαν καρέκλαν εἰς τὸ κοτιλιὸν ἐνὸς ἄλλου ἰππότη— μονομαχία — Ἐνας ἄλλος δίδει δίκαιον εἰ; τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο ἰπποτῶν— μονομαχία. — Μία κυρία λησμονεῖ νὰ χορεύσῃ μετὸν Α καὶ χορεύει μετὸν Β. — μονομαχία τοῦ Ἄλφα Βῆτα. Ἐνας κύριος ἐπισκέπτεται τὸν φίλον του ὅστις τὸν δέχεται ὀλίγον ψυχρὰ, διότι ἔχει ποδόδοντον— μονομαχία. — Ἐνας περνᾷ πλησίον τοῦ ἄλλου και τὸν βλέπει τυχαίως— μονομαχία— δὲν τὸν βλέπει διόλου— μονομαχία— οὔτε περνᾷ, οὔτε τὸν βλέπει— μονομαχία.

Ἡμεῖς προσφέρομεν γενναίαν ἀντιμισθίαν εἰς τὸν δυνάμενον νὰ καταλάβῃ τὴν ἐπιφυλλίδα μας διὰ μυθιστορημάτων, ὑπὸ τὸν τίτλον **Αἱ μονομαχίαι ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸν ΙΘ'. αἰῶνα.**

Τὸ φεγγάρι τοῦ Γετταριοῦ ὅσοι δὲν εἶδατε προχθὲς τὸ βράδυ κατὰ τὸ μεσονύκτιον ὅταν ἐκαρφώθη εἰς τὸ κέντρον τοῦ οὐρανοῦ ἑλοστρόγγυλον, δὲν δύνασθε νὰ κατανοήσητε τὴν ὠριμότητα τῆς παροιμιώδους αὐτῆς ἐποχῆς του.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο διαυγέστερος παρά ποτε, οὔτε ἐν νεφίδριον διεφαίνετο εἰς τὸν βαθυγάλανον αὐτοῦ θόλον. Ὅλιγοὶ ἀστῆρες μόνον ἀκτινοβόλουν ἐν τῷ στερεώματι ὡς ἀδάμαν-

τες ἐσπαρμένοι εἰς γλαυκὴν ἐσθῆτα. Τὸ φεγγάρι ἀνέτειλεν εὐθὺς ἅμα ἐκρύβη ὁ ἥλιος ὡς παμμέγιστος γλόμπος ἡλεκτρικοῦ φωτός και περιέβαλε τὸν κόσμον ὅλον! Κατόπιν σιγὰ, σιγὰ ἀνήρχετο τὰς οὐρανίας ἀποστάσεις, μέχρις ὅτου ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον τοῦ οὐρανοῦ σημεῖον και ἐκεῖ ἐστάθη ὡς μπαλόνι ζυγίζομενον ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συνατάγματος!

Ἦρκει νὰ ἰδῆτε τὴν σκιάν σας, ἦτις δὲν εἶχεν οὔτε σπιθαιμιάν διάστασιν διὰ νὰ νοήσητε ὅτι ἡ σελήνη ἐκρέματο εἰς τὸ κέντρον τοῦ οὐρανοῦ και ὅτι ἂν ἐπιπτε τὴν ὤραν ἐκείνην, θὰ καταλάμβανε τὸ στρογγύλον ἰκρίωμα ἐν ᾧ παιανίζει ἡ μουσική.

Καὶ ἔπειτα τί φῶς ἄπλετον, γλυκὺ, περιπαθὲς, ὄνειροπόλον, μεθυστικόν! και τί ἡσυχία τὴν νύκτα ἐκείνην! οὐδὲν ἤκούετο ἐν τῇ πλάσει, και ἐν τῇ ναρκωτικῇ αὐτῇ ἡρεμία σχεδὸν ἐζήτεις ν' ἀκούσης τὰ βήματα τῆς σελήνης και τῆς πιπτούσης δρόσου τὸν ἦχον!.

Τί νύξ ἦτο ἐκείνη, τί σελήνη, τί οὐρανός, τί μαγεία.

Μετὰ τὸ φεγγάρι τοῦ Γετταριοῦ εἶχομεν χθὲς τὸν κατακλυσμὸ του. Ἀντὶ ἡλίου πρωὶ πρωὶ ἀνέτειλε σκότος και σύννεφα και νοτιᾶς βροχερός! Αἰφνιδίως ἠκούσθη μία βροντὴ, ἔπειτα ἄλλη, ἔπειτα τρίτη. Ἦτο ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ κατακλυσμός!

Ἄοη ἡ πόλις μετεβλήθη εἰς Βενετιαν και παρ' ὀλίγον οἱ δρόμοι τῆς νὰ γίνωσι πλωτοὶ, μολονότι μερικαὶ κυρίαὶ διήρχοντο αὐτοὺς ἐπὶ τῶν βαρκῶν των και συνεκινώνουν μετὰ ταῖς μαοῦρες μερικῶν κυριῶν.

Ὁ κατακλυσμὸς διήρκεσε δύο περίπου ὥρας, αἷτινες ἦσαν ἀρκεταὶ διὰ ν' ἀποπλύνῃ τὰς Ἀποκαλυπτομένας Ἀθήνας τοῦ κ. Βάφα. Ἐμούσχευσε τοὺς τοίχους ὄλων τῶν οἰκιῶν, ἐλαμπικάρισεν ὅλα τὰ πεζοδρόμια και ἐπλυνε— ἄς τὸ εἴπωμεν μετ' ἐγωῖσμου— πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς Ἀθη-

Ὁ μοναχός, ὅστις σᾶς εἶπε τὰ περὶ τῆς Αὐγουστῆς, σᾶς ἠπάτησε πολὺ εὐθυσά, ἔχω σπουδαίας ἀφορμὰς νὰ πιστεῦω ὅτι αὐτὴ ζῆ και εὐρίσκειται ἔτι ἐν Πάτμῳ.

Πρὸς τούτοις δὲ ἐπληροφόρηθη ὅτι εἰς Πάτμον μετέβησαν, ἴσως νὰ ἔχωσι φθάσει ἤδη, δύο ἄνδρες οἵτινες πιθανῶς ἀναζητοῦσιν αὐτὴν ταύτην τὴν γυναῖκα, ὑπὲρ ἧς ἐνδιαφέρομαι. Ἐκ τῶν ἀνδρῶν τούτων ὁ εἰς ὀνομάζεται Μηνᾶς, ὁ νεώτερος τῶν δύο και ἦττον ἐνδιαφέρων με. Ὁ δὲ ἕτερος ὀνομάζεται ἡ Βενδίκης ἡ ἔχει ἄλλο ὄνομα. Ὁ πρῶτος εἶναι Γραικός, ὁ δεῦτερος ἐμφανίζεται ὡς Βενετὸς ἴσως ἢ ὡς Γραικός ἢ ὡς Γραικοβενετὸς. Οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες μοὶ εἶναι ὀχληροὶ, διότι ἀντιδρῶσι κατὰ τῶν σχεδίων μου.

Διὰ τῆς παρουσίας σᾶς δίδω σαφῆ και ρητὴν παραγγελίαν, κεκυρωμένην και διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ ἀγίου Μάρκου, ἵνα συλλάβητε τοὺς δύο εἰρημένους, πανταχοῦ ὅπου ἂν τοὺς εὕρητε.

Ὅσον διὰ τὴν Αὐγουστὴν πρέπει προσεκτικώτερον και σπουδαιώτερον νὰ ἐρευνήσητε ἂν εἶναι ἐπὶ τῆς νήσου. Καὶ ἂν και τὴν εὕρητε, διὰ τοὺς πειθοὺς ἢ τῆς βίας λάβετε αὐτὴν εἰς τὸ πλοῖόν σας και φέρετέ τὴν πρὸς ἐμέ. Μεταχειρίσθητε πρὸς τοῦτο τὴν ὑφ' ὧμας στρατιωτικὴν δύναμιν και μὴ μεριμνᾶτε περὶ τῆς δημοκρατίας τῶν μοναχῶν.

Σοῦ ἀσπάζομαι τοὺς δύο λακκίσκους, τοὺς σημειοῦντας τὸ γλυκὺ σου μειδίαμα, φιλτάτη Καικιλία.

Κόμη: Μάρκος Σανοῦτος».

Ἀφοῦ ἐπεράτωσε τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν ὁ Σανοῦτος συνέλαβε ἐκ νέου ἰδέαν τινὰ και ἐκραξε τὸν Μαῦρον.

— Μαῦρε! Μιρχάν! ἔλα ἐδῶ.

Ὁ Μαῦρος ἐνεφανίσθη πάραυτα.

— Ὁ Καρτάτσης ἔφυγε; τὸν ἠρώτησεν ὁ Σανοῦτος.

— Ποῖος Καρτάτσης;

Ὁ ἄνθρωπος ὅστις μοὶ ἔφερε πρὸ ὀλίγου ἐκ μέρους τοῦ Κουϊρίνη τὰ ἔγγραφα.

— Νὰ ἴδω ἂν ἔφυγε.

Και ὁ Μαῦρος ἔδραμε και ἐπανῆλθεν ἐν τῷ ἅμα.

— Ἐδῶ εἶναι, εἶπε.

Και κατόπιν αὐτοῦ ἐνεφανίσθη ὁ Καρτάτσης.

— Ἄ, ἐδῶ εἶσαι, τὸ εἶπεν ὁ Σανοῦτος. Εἶσαι ἀνεκτίμητος ἄνθρωπος. Ἐχεις ἐνστικτον εὐφροῦς ζῶου. Μιρίζεσαι, ὡς σκύλος, και καταλαμβάνεις τί τρέχει. Θὰ τὸ ζητήσω ὡς χάριν παρὰ τοῦ Κουϊρίνη νὰ σὲ παραχωρήσῃ εἰς ἐμέ.

Ὁ Καρτάτσης ὑπέκλινε και ἔδειξε τοὺς ὀδόντας του διὰ πανούργου μειδιάματος.

— Εἶπέ μου, ἐπανελάθειν ὁ Σανοῦτος, τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων.

— Ποῖων;

— Τοῦ Μηνᾶ και τοῦ Βενδίκη, πῶς τὸν ἔλεγες;

— Ἄλλὰ σᾶς εἶπα ὅτι τὸν Βενδίκην δὲν τὸν ἔχω ἰδεῖ ποτέ.

— Ἄς εἶναι τοῦ Μηνᾶ.

ναίων αΐτινες, ἀπὸ γενετῆς οὔτε τὰς χεῖρας οὔτε τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἐνίψαντο!

Καὶ ἔπαυσαν αἱ ἀστραπαὶ καὶ οἱ κεραυνοὶ, καὶ ἀπεσύρθησαν κατὰ μικρὸν τὰ σύννεφα καὶ ἐγένετο αἰθρία καὶ ἐγένετο νύξ καὶ ἦσαν τὰ πάντα λίαν κακὰ καὶ ψυχρά!

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ

Ὁ κύριος Κοπρώνυμος ὁ Ναπολεοντιδῆς
στέμμα καὶ θρόνον ἄρχισε ὁ φίλος νὰ γυρεύῃ·
ἀλλὰ καλὰ τὴν ἔπαθε καὶ τοῦτος ὁ κασιδίης,
καὶ τὴν μέσ' στῆ φυλακὴ γλενιᾶ καὶ βασιλεύει.
Πορφύρα, ἔ; αὐλάρχαι, ἔ; . . γιὰ βασιλιάς δὲν κάνεις,
καὶ ἴσως μέσ' στῆς φυλακῆς τ' Ἀνάκτορα πεθάνης

Κι' ἡ Εὐγενία ἡ γνωστὴ πηγαίνει 'στὸ Παρίσι,
κι' αὐτὴ γιὰ θρόνον ἔβρισκεται καταφαρμακωμένη,
χωρὶς τιμαὶς βασιλικαῖς ἀδύνατον νὰ ζήσῃ,
σὲ πρόστυχο νοικοκυριὸ δὲν εἶναι μαθημένη.
'Αλλὰ κι' ἡ εὐγενεὶα τῆς θαρρῶ πῶς θὰ τὴν πάθῃ,
καὶ τὰ καλὰ τῆς φυλακῆς ὀργήγορα θὰ μάθῃ.

Γεῖά σου, Γαλλία ξακουστὴ! . . 'στὰ νύχια σου ὀρθώσου,
νὰ μὴ σὲ καθβαλίσουνε οἱ τόσοι βασιληάδες.
Ξεκούμισέ τους γρήγορα ἀπὸ τὸ ἔδαφός σου,
καθὼς ξεκούμισες μὲ μιὰ καὶ τοὺς φλαροπαπάδες.
'Ας πᾶν ἄλλου βασιλεία καὶ θρόνους νὰ γυρέψουν,
ἄλλοιῶς, ἂν σὲ ζαλίζουνε, 'στὴ φυλακὴ ἄς ρέψουν.

Χωρὶς παππάδες ἀπ' τῆ μιὰ καὶ θρόνους ἀπ' τὴν ἄλλη,
τὸ νέο σου πολίτευμα ἀπειράκτο θὰ ζῆ,
καὶ στῆς Εὐρώπης τὰ στραβά θὰ φαίνεσαι μεγάλη,
καὶ δίχως τὸν Γαμβέτα σου καὶ δίχως τὸν Σανζῦ.
Εἰς Κοπρώνυμους Πρίγκηπας κι' εἰς ἄλλους ξεκουμπίδια,
ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ νὰ βρεθῆς καὶ πάλι εἰς τὰ ἴδια.

Αὐτὸς ὁ Ἰερώνυμος κι' ἡ φίλη Εὐγενία
ἄς πᾶνε εἰς τὸ διάβολο μὲ ὅλη τὴν τιμὴ τους.
ἄς γιαιτρευθοῦνε ἀπ' αὐτὴ τοῦ θρόνου τῆ μανίκα,
κι' ἄλλη δουλειὰ ἄς πιάσουνε νὰ βγάξουν τὸ ψωμί τους.
'Ας πᾶνε μὲ τὸν Ἀραμπῆ ἐκεῖ 'στὴν Κεϋλάνη,
ὅλοι ἐκεῖ νὰ σμιζοῦνε τῆς γῆς οἱ τζαρλατάνοι.

'Αφήνετέ μας ἀνοικτὸ κι' ἐλεύθερο ἀέρα,
χρυσὸ Ἀθερινόπουλοι, Δέ-Κάστροι καὶ Βουρβόνοι.
'Αλλὰ γιὰ ὄνομα θεοῦ μὴ ἔλθετ' ἐδῶ πέρα,
γιατὶ ἀπὸ τὰ χέρια μας κανεῖς σας δὲν γλυτόνει.
Μὲ Φασουλίδες Πρίγκηπες ἐγέμισ' ἡ Ἀθῆνα
καὶ διαδόχους ἔχουμε σωστὴ μισὴ ντουζίνα. ,

Σουρῆς.

ΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ

Φίλε κύριε Γαβριηλίδη,

'Ερώτησον, σὲ παρακαλῶ, τὸν εἰσηγητὴν τῆς ὄντως
μετὰ πολλοῦ ἀττικού ἄλατος γεγραμμένης ἐκθέσεως τῆς

— Ὁ Μηνῆς εἶναι ὑψηλὸς, ξανθὸς, μὲ λεπτὸν μύστακα,
μικροὺς ὀρθαλομύς, παχέα κόκκινα χεῖλη καὶ ὁ ἥλιος καὶ ὁ
θαλάσιος ἀήρ τὸν ἔκαμε κατκόκκινον.

— Καλά.

Καὶ ὁ Σανοῦτος προσέθηκε εἰς τὴν ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε
γράψῃ τὸ ἐξῆς ὑστερόγραφον.

« Γ. Γ. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν δύο ἀνδρῶν, οὗς σᾶς
παραγγέλλω νὰ συλλάβητε, διὰ τὸ συμφέρον τῆς Πολιτείας
τοῦ Ἀγ. Μάρκου, εἶναι ταῦτα: ὁ μὲν Μηνῆς εἶναι ὑψηλὸς τὸ
ἀνάστημα, ξανθὸς, μὲ μικροὺς ὀφθαλομύς, λεπτὸν μύστακα,
ἐρυθρὰ παχέα χεῖλη, καὶ ὄλον ἐρυθρὸν τὸ πρόσωπον . . . »

— Τώρα εἶπέ μοι, εἶπεν ὁ Σανοῦτος πρὸς τὸν Καρτά-
την, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Μούχρα τοῦλάχιστον, ἀφοῦ
δὲν ἐνθυμῆσαι τὰ τοῦ Βενδίκην.

— Ὅχι δὲν τὰ ἐνθυμοῦμαι, ἀπήντησεν ὁ Καρτάτης,
ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τὸν Βενδίκην.

— Ἄς εἶναι εἶπέ.

— Ἀλλὰ διατί μοὶ ἑμιλεῖτε οὕτως; εἶπεν ὁ Καρτάτης·
μήπως μὲ ὑποπτέετε ὅτι σᾶς κρύπτω τὴν ἀλήθειαν;

— Ὅχι, καυμένη· ἐλησμόνησα. Ἐχω πολλὰ σκοτοῦρες.
'Αλλ' εἶπέ μοι γρήγορα τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ τοῦ Μού-
χρα.

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἀφεντιά σας τὸν γνωρίζει
καλλίτερον ἐμοῦ.

— Δὲν τὸν ἐνθυμοῦμαι πλέον. Εἶναι τόσα ἔτη ἀφότου

δὲν τὸν εἶδα· εἶπε ὁ Σανοῦτος μὲ τρέμουσαν φωνήν, ἔπειτα
μετὰ τόσα ἔτη θὰ μετεβλήθῃ πολὺ.

Ὁ Καρτάτης ὑπηγόρευσε, καὶ ὁ Σανοῦτος προσέθηκε
εἰς τὸ ὑστερόγραφον τῆς ἐπιστολῆς του τὰ ἐξῆς.

« . . . Ὁ δὲ ἕτερος ὁ φέρων τὸ ὄνομα Βενδίκης, εἶναι
μέτριος τὸ ἀνάστημα, μελαχροινὸς, ἡ τρίχες τῆς κόμης του
ἤρχισαν νὰ λευκαίνονται, καὶ φέρει βαθὺν πώγωνα, ἂν δὲν
τὸν ἐξύρισε. Εἶναι ἀφελῆς, ἀγροικὸς, σοβαρὸς καὶ ἔχει ἴδιον
ἦθος, ὅπερ καθιστᾷ αὐτὸν εὐγνώριστον καὶ μεταξὺ μυριῶν.
'Ἐχει ἐντονὸν καὶ βαρὺν τόνον ἀπαγγελίας ἂν καὶ σπανίως
δμιλῆ. Εἶναι λίαν ἀτημελῶς ἐνδεδυμένος καὶ φαίνεται ὡς
'Εβραῖος ἀργυραμοιβὸς χρεωκοπήσας, ὅπερ σπάνιον, καὶ διὰ
τοῦτο ἐκπληκτικόν, ἢ ὡς βρουκόλαξ ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ τά-
φου διὰ νὰ εὕρῃ τὴν σύζυγόν του, ἧς, ὡς φαίνεται, ἀπώλεσε
τὰ ἔχνη ».

Καὶ ἐνταῦθα ὁ Σανοῦτος ἐκλείσει τὴν ἐπιστολὴν.

— Ὑπαγε τώρα, εἶπεν πρὸς τὸν Καρτάτην.

Ὁ Καρτάτης ἀνεχώρησεν ἤδη λίαν δρομαίως. Διότι
διελογίζετο ὅτι εἶχε καὶ ἄλλον κύριον.

— Μαῦρε, εἶπεν ὁ Σανοῦτος, ἂν ἔφθασεν ὁ γραμματοκο-
μιστὴς τῆς Κανκιλίας, εἶπέτω νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ὁ Μαῦρος ὑπήκουσε καὶ ὁ γραμματοκομιστὴς ἐνεφανίσθη.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.